

Laura Madeleine

Skandaali
kaja

*Ainus viis ellu jääda
on põgenemine*

Originaali tiitel:
Laura Madeleine
An Echo of Scandal
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjanduslik teos ja kui ajaloolised faktid välja arvata, on kõik sarnasused tegelike inimestega, olgu nad elus või surnud, täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Laura Hounsom 2019
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E09388820
ISBN 978-9949-82-658-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sõpradele, kes viibivad eemal

Segan endale tähtedest joogi –
suurtest tähtedest, kus värvilised nõelad.
Väikestest, mis säravad pruunilt ja punaselt,
jahedaist, vaiksetest, rohelistest tähtedest.

Ma rebin need taevast alla
ja pigistan vanasse hõbekruusi,
valan sekka oma armastatu külma põlguse,
et jook saaks tõeliselt jääne.

- „Vintage“, Amy Lowell, 1914

Esimene osa

VERI JA LIIV

Võta 30 ml värsket veriapelsinimahla ja sama palju head Šoti viskit. Lisa sama kogus kirsilikööri ja magusat Itaalia vermutit. Raputa šeikeris nii raevukalt, et sul higi leemendama hakkab, ja vala madalasse šampanjapokaali. See on elamus, mille sarnast elus rohkem naljalt ei koge.

Veri ja liiv.

See nimi kummitab mind. See viib mind otsejoones tagasi tollesse öösse. Iga kord, kui seda retsepti loen, kujutlen üht teist, mis kirjutatud selle asemele:

Võta üks küps neiu ja üks mees, kes kange kui kärakas. Lisa mesimagusad sõnad, mis hapuks läinud, ja täida nad alkoholiga, kuni saabub vältimatu lõpp.

See on Šoti viski. Pärast toda ööd, kui ma iganes viskipudeli avasin – isegi kui tegemist oli kalli viskiga –, tundsin vaid vere lõhna.

Selle allikas oli *señor*. Veri oli voolanud tema kaela mööda alla roosale lillalisele vaibale, mille ta oli Madridist kingiks toonud, ning läikis koorekarva roosidel, enne kui vajus kiudude vahele, justkui liiva imbudes. Tema pilk oli naelutatud toanurka. Seal seisis naine, ilus kleit vereplekke täis, ja hoidis ikka veel käes

katkist pudelikaela, mille sakiline serv oli mehe verest must. Veretilgad kukkusid Šoti viskisse, mis oli tema jalgade ümber loiku kogunenud nagu äädikas õlisse.

Oleksin pidanud kannapealt ringi pöörama ja karjuma pistma, oleksin pidanud kisendama alla sisehoovi, et toime on pandud mõrv. Aga ma ei teinud seda. Ja sellest hetkest said kõik minu hädad alguse. See mind siia tõi.

Olen alati vere pärast kannatama pidanud. Mulle öeldi kohe alguses, et need kaks verd, mis mu löid, rikas ja vaene, poleks pidanud iial segunema – nad poleks tohtinud kokteiliks saada ja veel vähem tohtinuks nad saada lapseks. Mõni meie klient, nagu ka *señor Ramón Vélez del Olmo*, kes vaibal verest tühjaks jooksis, kutsus mind segavereliseks. Suurem osa tüdrukuid nimetas mind samamoodi, aga ainult tagaselja.

Nendel polnud midagi häda. Nemad teadsid oma päritolu. Mina polnud pärit kusagilt, ainult võõrastemajast. Ja seepärast paningi viimaks endale nime selle maja järgi. *Del Potro*.

Hostería del Potro asus väikese väljaku ääres, kus oli kunagi ammustel aegadel, kuhu kellegi mälu enam ei ulatanud, peetud linna hobuselaatu. See väljak ühes oma purskkaevu ja selle keskel seisva murenenud kihihobuse ja lähestikku hoidvate kivikatustega, mis viisid kassi maanteena jõeni välja, oli minu maailma keskpunkt. Ma tundsin neid katuseid ja tänavaid sama hästi nagu oma keha ja *hostería*, Córdoba vanim võõrastemaja, oli maailma parim paik.

Usutavasti sündisin ma seal või vähemasti jäeti mind sinna varsti pärast sündimist. Võõrastemaja lagunevad kipsseinad summutasid mu esimesi nuukseid. Tuul, mis aknapragudest sisse kippus, leevendas mu palavikke, põrandalaudade oiged olid kui vanaema hää, mis laulis mind unele, voodipostide nagin ja luge-matu hulga meeste norsked olid tuttavad helid, mis mind lapsepõlveaastatel saatsid.

Ma olin elanud võõrastemajas kauem kui keegi teine, kui arvata välja mamma Morales. Ükskord tegin ma vea ja küsisin, kas *tema* on minu ema. Ta vaatas mind seepeale nii põlgliku pilguga, et teadsin sedamaid: mina ei kuulunud inimestele, emale, isale ega perekonnale. Ma kuulusin võõrastemajale, just nagu kassid, kes sünnivad laudas, elavad heintes ja surevad seal liiga noorelt.

Vahel kardan ikka veel, et võin võõrastemajast rääkides endale jama kaela tõmmata. Aga nüüd, pärast kõike üleelatut näib see mulle väga tühine ja kaugel. Ma ei lähe kunagi Córdobasse tagasi. Ja nangunii sa tead juba, et *mina* seda meest ei tapnud.

Kõik ülejäänud võib mulle ohtlikuks saada; see, mis juhtus hiljem. Ainus inimene, kes seda kõike teadis, on surnud, siit ilmast läinud. Ehk olen *tema* saladust nüüd piisavalt kaua endale hoidnud. Ma uputasin seda kokteiliklaaside põhja ja matsin hõbekandikutele jäetud raasukeste alla. Sidusin selle valge siidlindiga kokku ja peitsin seda kõigi silme alt. Hoidsin keele hammaste taga, vaikisin sellest viiskümmend aastat. Isegi *tema* poleks saanud nõuda minult enamat.

Aga kui ta oleks küsinud, oleksin ilmselt andnud talle endast rohkemgi. Aga teda pole ju enam siin.

Vaikimisest pole ehk enam tolku. Vahest on vaja see lugu nüüd ometi ära rääkida.

Lõppude lõpuks olen ma sellega juba algust teinud.

Tanger
Juuli 1978

„Kas olete kindel, et mulle pole midagi? *Rien? Pour Hackett? H-A-C...*“

Mees raputas pead rütmiliselt, nagu metronoomi järgi.

„*Non.*“

„Kas olete kindel? *Vous êtes sur?*“

„*Oui, monsieur.*“

Sam lasi pea longu ja pörnitses kulunud puitletti. Ruum oli hämar ja talumatult palav, täis sigaretisuitsu ja kanepiplärude vänge lõhnaga tossu. Seal oli keeruline keskenduda, vaimsed ülesanded, mida oli vaja teha, õnnestusid vaevaliselt. Pistist polnud tal võimalik anda ja selleks poleks pidanud vajadustki olema. Ta polnud seda iial varem teinud, pealegi veel ühe kirja pärast. Sam pörnitses oma käsi. Need polnud just puhtad ja veenid olid palavuses pundunud. Üks mansetinööp oli kas paadis, rannal või reelingu vastas tõrvaseks saanud.

„*S'il vous plaît,*“ ütles ta uuesti leti taga seisvale mehele, „kas saaksite veel kord kontrollida? Hackett, Samuel. Mulle peaks midagi olema.“

Mees vaatas teda pilguga, mis oli ühtaegu ärritunud ja hämmeldunud. Ta hüüdis midagi üle öla suurde kontoriruumi,

mis jäi puidust meekärge meenutava dokumendikapi taha. Sam ootas. Ametnik pöördus järgmise kliendi poole ja vaidles temaga peagi käputäie paberite pärast. Postkontor oli rahvast täis nagu alati. Näis, et neil tundidel, kui postkontor lahti oli, said töötajad kuulda ainult sõimu. Sam nõjatus letile ja tundis, kuidas higi mööda kaela alla niriseb. Pea kohal keerles elektriiline ventilaator, mis ei jahutanud õhku mitte üks põrm. Sami teisel käel hakkas üks pikka triibulist džellabat kandev mees sigaretti rullima.

„*Aquete?*“

Seda sõna korrati ja korrati, enne kui Sam viimaks taipas, et see on tema nimi, sest konsonandid olid veidrad ja nurgelised. Postkontoritöötaja hoidis käes midagi väikest ja kahvatusinist.

„Jah.“ Sam liigutas end nii kiiresti, et džellabat kandev mees võpatas. „Jah, Hackett, siin.“

Ümbrik oli õhuke ja habras nagu kopeerpaber. Ime, et see oli üldse ühes tükis üle suure ookeani jõudnud. Sam läks pisut eemale, rebis punase-sinisetriibulise serva katki, avas ümbriku ettevaatlikult ja kallutas seda...

Kuid seal polnud midagi. Ümbrikus oli vaid lennupostipaberi leht, millele ema oli jämeda pastakaga kirjutanud.

„*Monsieur,*“ hüüdis ta. „Kas olete kindel, et teil ei ole...“

Sami silmad langesid ühele sõnale, *s-i* järel tulid kaks kitsast *r-i* ja üks järsk *i*.

Sorri.

Sam pani suu kinni. Nagunii polnud keegi teda kuulnud.

Postkontor asus linna uues osas, mis oli täis tolmu, mootorrataste heitgaase, restoraniköökidete tossu ja valgust, mis hoonetelt teravalt vastu peegeldus. Sam pugus varjulisse ukseorva.

Oleme Sinu isaga ühel nōul. Sinu tagasisõidu kulud saavad kaetud. Maksame kinni üheotsapileti koju ja korraldame asja nii, et Sa saaksid pileti kätte mainekast reisibüroost. Aga raha rohkem ei saa. Sorri, Sam, aga nii on kõige parem. Oleme olnud Sinu vastu niigi ülearu helled.

Sam ei süvenenud ülejäänud kirja. Seal oli juttu puhkusest Cape Codis ja sellest, et Steven vahetab ametit ja teda võib oodata töö kohalikus trükikojas. Sam nägi vaimusilmas, kuidas ema istub tualettlaua taga, sussides jalad kenasti risti, ja surub iga tähte meelega kõvasti õhukesse paberisse, sellal kui televiisori sirin summutatult läbi vaiba kostab ja isa imeb ja imeb oma piipu. Sam kortsutas kirja hooletult kokku ja pistis särgitaskusse, tühja suitsupaki kõrvale.

Kui ta kõnniteele astus, tabas päike teda nii teravalt, nagu oleks ta olnud alumiiniumist. Kell polnud veel isegi üksteist ja juba kuumutas. Sam hoidis pea maas. Londonist kaasa toodud päikesepriile polnud enam, sest ta oli need eelmise nädala üüri katteks Abdelhamidile panti andnud. Ta kissitas silmi ja tundis peavalu algamas. Küllap oli see tingitud veepuudusest ja palavusest ja mürast ja teadmisest, et ta on tõsise pasa sees.

Sam vandus ja virutas jalaga tühjale purgile. Purk veeres kolinal ja sellest voolas välja midagi kleepuvat, mis imbus tema riidest jalanõu varbasse. Sam vandus uuesti. Möödub naine heitis talle põlgliku pilgu ja tõmbas nägu varjava salli pisut kõrgemale.

Sam pööras Pasteuri avenüüle. See oli üks linna tuiksooni, kus elu kees; see tõusis sadamakai juurest üles ning keerles ümber Grand Socco, enne kui katkes ja läbi ülalinna hargnes, jõudes tagasi laheni. Seal õõtsusid laevad nagu rebitud valge paber erk-sinise postri taustal.

Sami peavalu läks päikese käes ainult hullemaks. Tänav lõpus silkas ta kahe auto vahelt läbi ja võttis viimase meetri hüpates,

vältimaks taksot, mis hakkas kõnnitee servast liikuma. Ta astus kergendustundega Gran Café de Paris' uksest sisse.

Gran Café mõjus rahustavalt. Vahest seepärast, et kohvik oma pruunides toonides korgipuust seinaplaatide ja kunstnahast diivanitega polnud viiekümne aasta jooksul näiliselt üldse muutunud. Sam istus peegelseina vastu, kust paistis kätte, kes tuli ja kes läks. Sees oli jahedam, õhk oli täis mahedat jutusuminat ning kohvi- ja sigaretilõhna. Sam hingas sügavalt, püüdes kopsu pisut nikotiini saada. Kelnerid liikusid laua juurest laua juurde, hoolimata palavusest, seljas vanad veinipunased kuued.

„Kohv, *shukran*,“ tellis ta automaatselt ja mõtles siis selsamal hetkel ümber. Kohv mõjuks tema tühjale maole nagu hape ja peavalu vastu ei aitaks see nagunii. Aga kelner oli juba läinud. Sam oleks üle kõige tahtnud külma õlut. Aga seda poleks ta saanud. Baarid, kus õlut müüdi, polnud veel avatud, ja nagunii...

Sam koukis taskust välja viimased dirhamid ja luges need laua peal kokku. Kakskümmend üheksa. Ja tema nädala üür oli kakskümmend viis. See oli tundunud odav siis, kui ta oli alles sinna saabunud. Nüüd jäi tal üürirahast vaevu nii palju üle, et süüa osta.

Kohv saabus. Veel üks dirham, mida tal enam polnud. Sam kulistas alla koos kohviga lauda toodud vee ja hakkas kohvi sisse suhkrut segama. Kolm lusikatäit, neli. Parem siis juba kogu raha eest.

Raha rohkem ei saa. Ja kakskümmend üheksa dirhamit. Ta pidi iga hinna eest proua Sarah't vältima. Pärast eelmist nädalat suhtus naine temasse niigi kahtlustavalt. Sam segas masinlikult ja tegi mõttes oma asjade seas inventuuri. Veel üks särk, väga närune. Aluspüksid, teksad, mis tal jalas olid. Paar kapsaks loetud paberkaantega romaani, mis olid liiga odavad, et nende müügiga midagi teenida.